

Jėzus prabilo į jį: „Ko nori, kad tau padaryčiau?“ Neregys atsakė: „Rabuni, kad praregėčiau!“ Tuomet Jėzus jam tarė: „Eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave.“ Jis tuoj pat praregėjo ir nusekė paskui Jėzų keliu.

Morkaus 10, 51–52

Prieš daugelį metų teko keltis liftu su krikščioniškame pasaulyje gerai žinomu pastoriumi ir daugybės knygų autoriumi Johnu Stottu. Vakarų krikščionybėje jis yra gerai žinomas, nes per savo darbo dešimtmečius parašytomis knygomis ir pasakytais pamokslais padarė daugiau įtakos negu visas būrys Amerikos prezidentų ar Didžiosios Britanijos ministrų pirmininkų. Taigi būdamas viename lifte su tokiu žmogumi nežinojau, kaip elgtis, ko paklausti, ką pasakyti. Jeigu dabar, sakykime, stebuklingu būdu tektų patirti mano akivaizdoje apsireiškusį Dievą, manau, taip pat neturėčiau, ką pasakyti, turbūt jausčiausi dar labiau sutrikęs negu važiuodamas liftu su vienu žymiausių šių laikų žmogumi.

Biblijoje yra pavyzdžių, kurie rodo paprastus žmones, supratusius, kad jie patyria Dievą. Kai Mozė suprato, kad su juo kalbasi Dievas, jis užsidengė veidą, nes bijojo pažvelgti į Dievą (Iš 3, 6). Petras, patyręs Jėzaus apsireikimą, pradėjo kalbėti nesąmones ir Raštas paaiškina, kad jis nesižinojo, ką sakąs, nes jie buvo persigandę (Mk 9, 6). Mūsų aptariamame pasakojime matome ir Batrimiejų, kuris suprato pas ką atbėgo ir kieno akivaizdoje sustojo. Per atstumą jis šaukėsi Jėzaus, o dabar jau pribėgo ir stovi greta jo. Vyras jo nemato, galbūt nė nežino, kuris iš prieš jį stovinčio būrio yra Jėzus, todėl jam telieka laukti.

Jėzus Batrimiejui užduoda labai paprastą klausimą, nors jam turėtų ir taip būti aišku, ko jis nori – juk prieš akis stovi ir gailėstingumo šaukiasi neregys. Kodėl Jėzus klausia ir taip aiškiai suprantamų dalykų? Iš tikrųjų jis yra pasakęs, kad jums dar neprašius, jūsų Tėvas žino, ko jums reikia (Mt 6, 8). Kodėl gi tada Jėzus, žinodamas ko iš tikrųjų šiam žmogui reikia, jam iš karto nepasako: Eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave, o teiraujasi, ką jam galėtų padaryti? Šis tekstas mums duoda suprasti, kad Jėzus gelbėja, kai žmogus aiškiai jo ieško ir pasitikėdamas juo trokšta pagalbos. Tuo pačiu matome, kad žmogui yra suteikiama proga išsakyti savo prašymą.

Tačiau kaip priešpriešą juk galėtume pateikti ir kitokių pavyzdžių. Šiais laikais taip pat yra aklyjų, ir sergančių sunkiomis ir net, mūsų supratimu, nepagydomomis ligomis. Ar jie bus išgydyti, jeigu jie tikės Jėzų ir prašysis jo išgydomi?

Manau, būtų neteisinga, žvelgiant į tam tikrus įvykius, kurių metu Jėzus gydė, tai taikyti kaip taisyklę. Vienus žmones Jėzus gydė, nors jie jo net nesišaukė ir jo netikėjo. Kitus – nes jie tikėjo ir šaukėsi. Taip pat būta žmonių, kurie norėjo būti pagydyti, bet Jėzus to nepadarė, nes jie netikėjo. Tačiau buvo ir tikėjusių Jėzų, bet vis tiek neišgijusių.

Skaitydami pasakojimą apie Batrimiejų turime galvoti, kodėl autorius pasirinko užrašyti šią istoriją. Autoriaus tikslas yra skaitytojams papasakoti, kas ir koks yra Jėzus. Taigi jis tai aiškiai perteikia – Jėzui nėra neįmanomų dalykų. Štai jis prie Jericho išgydė neregį, prie Betanijos iš mirusiųjų jis prikėlė Lozorių, o prieš tai dar buvo sutramdęs audrą, vandenį pavertęs vynu, iš apsėstojo išvaręs demonus. Biblijos istorijos ir ypač Morkaus evangeliją mums parašyta tam, kad pirmiausia suprastume, kas toks yra Jėzus, o ne ką iš jo galime gauti.

Pažvelkime į Batrimiejų. Jis suprato, kas toks yra Jėzus, o jam paprašius atgauti regėjimą, taip ir atsitiko, tačiau yra dar viena smulkmena, kuri yra reikšmingesnė už regėjimą. Tai Jėzaus pasakymas: Eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Žodžio „išgelbėjo“ graikiškas atitikmuo – sozo,

kuris reiškia „vientisas, saugus, sveikas“. Nuo šio žodžio yra kilęs mums gerai žinomas pagalbos signalas SOS. Batrimiejaus tikėjimas jam ne tiek pagydė kūno negalią, kiek padarė jį sveiką ir vientisą, saugų kaip žmogų tikrąją žmogiškumo prasme – kūnu ir dvasia. Tai matome ir iš jo elgesio: praregėjęs jis nusekė paskui Jėzų.

Kaip mes turėtume reaguoti į Jėzų? Vieni iš jo reikalauja ir, negavę to, ko prašė, pasipiktina, jau nebetiki, neva, Jėzus neveikia, jis ne toks, kokį jį pateikia Biblija. Tačiau Raštas iš tiesų pristato jį tokį, koks jis yra, tačiau dažnai mūsų supratimas yra labai vartotojiškas ir mūsų bėda ta, kad jį tegalime suprasti tik žvelgdami per savo problemos juodumą.

Taigi – kaip turėtume matyti Jėzų? Jis yra Dievo Sūnus, kuris panorėjęs gali išgydyti, o gali ir neišgydyti. Jis gali nuraminti audrą, bet gali ir to nepadaryti. Mes suteikiame laisvę sau patiems daryti ir spręsti, kaip norime elgtis, o Jėzų norime apriboti tam tikromis taisyklėmis ir nuostatomis. Galime lankyti ligonius, netgi žinome, kad tai gerai, bet sprendžiame patys: kartais aplankome, dažnai ne; žinome, kad galime eiti į maldos susirinkimus, bet savęs nepasmerkiame, kai nueiname ne melstis, o pas draugus vakarienės. Mes turime laisvę ir savęs nesmerkiame, bet štai Dievą norime apriboti vien dėl to, kad jis gali taip padaryti, bet nedaro.

Iš tikro mes turėtume pagarbiai Viešpaties bijoti ir jį garbinti, nes bet kada jis gali sustabdyti mūsų širdies veiklą ir iš meilės mums pasikviesti mus vakarienės į savo karalystę. Arba neapsaugoti nuo kvailo ir įkaušusio vairuotojo. Arba leisti ligai progresuoti nesustabdydamas jo pirminėje stadijoje ir pan. Matydami gelbėjantį Jėzų galintį, turime šauktis, kad pirmiausia jis gelbėtų tai, kas yra brangiausia, ir dėl ko jis ėjo į Jeruzalę mirti – žmogaus sielą.